

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Rutsche a soudců JUDr. Pavla Kumprechta a JUDr. Marcely Sedmíkové ve věci žalobkyň: **a) R. K. b) H. K.**, obě zast. JUDr. Jakubem Vozábem, Ph.D., advokátem AK Vozáb & Co., se sídlem Pod vilami 747/10, Praha 4, PSČ 140 00, proti žalovanému: **Krajský úřad Kraje Vysočina**, se sídlem Žižkova 57, Jihlava, PSČ 587 33, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 1. 2013, č.j.: KUJI 6757/2013, sp. zn. OUP 503/2012 No-2, t a k t o :

I. Řízení o žalobě žalobkyně b) s e z a s t a v u j e .

II. Rozhodnutí Krajského úřadu kraje Vysočina ze dne 29. 1. 2013, č.j.: KUJI 6757/2013, sp. zn. OUP 503/2012 No-2, a rozhodnutí Městského úřadu Havlíčkův Brod ze dne 6. 9. 2012, č.j.: ST/597/2011/Ve, JID:57819/2012/muhb, se zrušují a věc se žalovanému vrací k dalšímu řízení.

III. Žalovaný je povinen nahradit žalobkyni a) náklady řízení v celkové výši 17.826,--Kč, a to do 8 dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám jejího zástupce JUDr. Jakuba Vozába, Ph.D., advokáta AK Vozáb & Co., se sídlem Pod vilami 747/10, Praha 4, PSČ 140 00.

-2-

O d ů v o d n ě n í :

Žalovaným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobkyň proti rozhodnutí Městského úřadu Havlíčkův Brod ze dne 6. 9. 2012, č.j.: ST/597/2011/Ve, JID:57819/2012/muhb, a toto potvrdil. Tímto prvoinstančním správním rozhodnutím bylo rozhodnuto o změně stavby „Havlíčkův Brod – Světlá nad Sázavou – zdvojení vedení 22 KV Havlíčkův Brod – Perknov, Veselý Žďár, Lučice, Pohled, Příseka, Nová Ves u Světlé nad Sázavou – Lipnička“ (dále jen „stavba“). Proti tomuto rozhodnutí podali žalobkyně společnou žalobu, kterou se domáhaly zrušení rozhodnutí o změně stavby z následujících důvodů.

I.

Obsah žaloby

Žalobkyně namítaly že: 1.) bylo rozhodnuto o jiném předmětu řízení, než pro který bylo řízení zahájeno a vedeno, 2.) žalobkyním nebylo umožněno uplatnit jejich práva a oprávněné zájmy, 3.) předmětná stavba není změnou stavby, nýbrž stavbou zcela nového elektrického vedení, když do doby, než bude odstraněno stávající vedení, bude po určitou dobu paralelní provoz stávajícího a nového vedení a 4.) orgány veřejné správy na řízení zúčastněné nesprávně aplikovaly existující legální břemeno založené pro stávající elektrické vedení dle § 22 odst. 3 zákona č. 79/1957 Sb., o výrobě, rozvodu a spotřebě elektřiny (elektrizační zákon). Poté žalobkyně tyto námitky podrobně rozebraly, přičemž nosnou námitkou bylo tvrzení, že orgány veřejné správy nesprávně posoudily stavební záměr žadatele jako změnu stavby, přestože jde o stavbu novou. Jinými slovy, že na tuto stavbu mělo být vydáno rozhodnutí o jejím umístění, nikoliv rozhodnutí o změně stavby. Tato námitka také byla určující pro výsledek daného přezkumného řízení, neboť pokud by orgány veřejné správy vydaly zcela jiné rozhodnutí, než vydat měly, jednalo by se nejen o zmatečné rozhodnutí, ale i o důvod, pro který by bez dalšího muselo být zrušeno. Krajský soud se proto zaměřil nejdříve na zkoumání právě této otázky (viz dále).

II.

Vyjádření žalovaného k žalobě

Žalovaný se vyjádřil k žalobě podáním ze dne 4. 11. 2013. Odkázal se v něm na obsah odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí a dále na závěry vyslovené Ministerstvem pro místní rozvoj v přípisu ze dne 23. 10. 2013, č.j.: MMR-18720/2013-83/1315, podle něhož uvedený orgán neshledal důvody k zahájení přezkumného řízení ve věci žalovaného rozhodnutí. Navrhoval žalobu zamítnout.

III.

Jednání krajského soudu

Krajský soud projednal žalobu při jednání dne 8. 7. 2014. Žalovaný se z účasti na něm předem písemně omluvil, přičemž se odkázal na svá dřívější vyjádření k věci a navrhoval žalobu zamítnout. Ještě před konáním jednání, a to podáním ze dne 1.

-3-

8. 2013, vzala žalobu zpět H. K., tedy žalobkyně označená shora písmenem b). Žalobkyně R. K. setrvala při jednání na své žalobě a na dokreslení situace předložila krajskému soudu fotodokumentaci nových sloupů, kterou dokumentovala rozdíly v umístění, výšce a technickém provedení sloupů původního vedení oproti vedení novému. Dotčení svých práv (dosavadních poměrů) spatřovala v tom, že nad jejími nemovitostmi povede dvojnásobné množství drátů, přičemž zanedbatelný není ani vizuální dopad. To povede zcela nepochybně ke snížení ceny předmětných nemovitostí. Pokud by byla stavba posuzována jako nová stavba, vznikl by jí nárok na poskytnutí náhrady.

Poté krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), přičemž dospěl k následujícím zjištěním a právním závěrům.

IV.

Skutková zjištění a právní závěry krajského soudu

Protože vzala žalobkyně b) písemným podáním ze dne 1. 8. 2013 žalobu zpět, krajský soud v souladu s ustanovením § 47 písm. a) s.ř.s. řízení o ní ve výroku I. zastavil, neboť žalobce je oprávněn vzít žalobu zpět, dokud o ní soud nerozhodl (§ 37 odst.4 s.ř.s.).

Jak již pak uvedeno výše, stěžejní otázkou dané věci bylo, zda orgány veřejné správy zúčastněné na řízení rozhodly „přílehavým způsobem, respektive tím správným rozhodnutím“, když žalobkyně tvrdila, že nikoliv, a jak by takové případné pochybení zasáhlo její práva v kontextu § 65 odst. 1 s.ř.s. K tomu krajský soud zjistil, že dne 1. 4. 2011 byla doručena Městskému úřadu Havlíčkův Brod žádost obchodní společnosti ČEZ Distribuce, a.s., Děčín, Teplická 874, o vydání rozhodnutí o umístění stavby označené již výše. Žalobkyně vnesla proti tomuto záměru námítky, podle nichž dojde k posunutí trasy vedení blíže k trvale obydlenému domu čp. 38 a umístění stavby vedení tak znehodnotí a sníží celkovou hodnotu pozemku a nemovitosti. Vzhledem k ochrannému pásmu vyjádřila obavu z poškození kvality životního prostředí a pohody bydlení, z ovlivnění telekomunikačního signálu (televize, mobilní telefony, internet atd.) a intenzity elektrického pole, přičemž jeho negativní důsledky spatřovala i v narušení krajinného rázu a přírodních hodnot.

Městský úřad Havlíčkův Brod rozhodl o žádosti dne 8. 7. 2011 pod č.j.: ST/597/2011/Ve, JID:51550/2011 /muhb, podle § 79 a 92 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), v tehdy platném znění, kdy vydal rozhodnutí o umístění požadované stavby. Na základě společného odvolání žalobkyň proti tomuto prvoinstančnímu rozhodnutí je žalovaný rozhodnutím ze dne 5. 12. 2011, č.j.: KUJI 102 559/2011 sp. zn. OUP 398/2011-DI-2, zrušil a věc žalovanému vrátil k dalšímu řízení. Dlužno přitom poznamenat, že nenamítal ničeho

proti tomu, že na podanou žádost o vydání rozhodnutí o umístění stavby bylo reagováno vydáním územního rozhodnutí.

Poté prvoinstanční správní orgán pokračoval v řízení o žádosti o vydání územního rozhodnutí, které zakončil rozhodnutím o změně původního vedení stavby ze dne 6. 9. 2012, č.j.: ST/597/2011/Ve, JID:57819/2012/muhb. V jeho odůvodnění uvedl, že „dne 1. 4. 2011 podal žadatel žádost o vydání rozhodnutí o změně stavby.“ Žádná taková žádost, míněno takto označená, však ve správním spisu není. Na straně sedmé v předposledním odstavci pak prvoinstanční správní orgán dospěl k závěru, že: „V případě projednávané stavby se nejedná o provedení zcela nové distribuční soustavy energetické soustavy (na jiných pozemcích či nad jinými nemovitostmi). Pokud dochází k výměně stávajících nevyhovujících podpěrných prvků za nové, případně k jejich posunu, nebylo třeba s vlastníky těchto nemovitostí uzavírat smlouvy o zřízení věcného břemene, neboť věcné břemeno povinnost trpět zřizování na cizích nemovitostech energetická vedení, opěrné body apod. již na těchto nemovitostech nebo nad nimi již existuje.“

Vše tak nasvědčuje tomu, že si prvoinstanční správní orgán učinil sám úsudek o tom, jaký typ územního rozhodnutí daný záměr vyžaduje. To by jistě nebylo chybou, pokud by ovšem takováto jeho úvaha měla oporu v zákoně, a to neměla. Podle § 77 odst. 1 tehdy platného stavebního zákona totiž byly územními rozhodnutími rozhodnutí o umístění stavby nebo zařízení, rozhodnutí o změně využití území, rozhodnutí o změně stavby a o změně vlivu stavby na využití území, rozhodnutí o dělení nebo scelování pozemků a rozhodnutí o ochranném pásmu.

Územní rozhodnutí o změně stavby, o které jde v dané věci, bylo podle § 81 odst. 2 stavebního zákona použitelné pro záměry změn staveb, tedy šlo-li o a) nástavby, b) přístavby a za c) změny ve způsobu užívání stavby, které podstatně měnily nároky stavby na okolí. V posuzované věci nešlo ani o jeden z těchto případů, neboť sloupy dosavadního vedení se nenastavovaly (nezvyšovaly), nerozšiřovaly se ani se stavebně neměnily. Jde o zcela novou stavbu elektrického vedení bez ohledu na to, že je v trase dosavadního vedení, přičemž pro tento záměr není rozhodující ani velikost ochranného pásma. Pokud by se mělo jednat o změnu stavby stávající, musela nadále existovat alespoň její část. Z uvedených důvodů proto pokládá krajský soud úvahy orgánů veřejné správy o této otázce, včetně úvah Ministerstva pro místní rozvoj obsažených v jeho dopisu žalobkyním ze dne 23. 10. 2013, č.j. : MMR-18720/2013-83/1315, za mylné.

Jinými slovy, výsledek posouzení toho, zda jde o změnu stavby stávajícího vedení nebo o stavbu nového vedení, nemůže být založen na tom, zda jsou či nejsou „na jiných pozemcích či nad jinými nemovitostmi“ nebo že „osa trasy vedení kromě stožáru č. 105 zůstává neměnná“ (viz strana sedm odůvodnění žalovaného rozhodnutí). Vždyť na stejném pozemku nebo nad ním může být umístěna (vedena) celá řada elektrických vedení, zvláště v blízkosti rozvodů.

A že předmětné vedení vyžadovalo územní rozhodnutí, plyne z ustanovení § 79 odst. 3 stavebního zákona, ve znění platném k datu vydání územního

rozhodnutí o změně stavby. V něm jsou totiž vymezeny případy, jež nevyžadují rozhodnutí o umístění stavby ani územní souhlas (ostatní samozřejmě ano). Zní takto:

„Rozhodnutí o umístění stavby ani územní souhlas nevyžadují

- a) informační a reklamní zařízení o celkové ploše menší než 0,6 m² umístěvaná mimo ochranná pásma pozemních komunikací,
- b) stožáry pro vlajky do výšky 8 m,
- c) povrchová zařízení pro rozvod nebo odvod vody na zemědělské půdě nebo na pozemcích určených k plnění funkcí lesa, nejde-li o vodní díla,
- d) sirény, včetně jejich podpěrných konstrukcí, a související zařízení do celkové výšky 1,5 m,
- e) signální věže, signály a pyramidy pro zeměměřické účely,
- f) bleskosvody a zařízení, které tvoří jejich součást,
- g) informativní značky a oznámení na pozemních komunikacích,
- h) opěrné zdi do výšky 1 m, které nehraničí s veřejně přístupnými pozemními komunikacemi a s veřejným prostranstvím,
- i) propustky na účelových komunikacích,
- j) přenosné stavby, zařízení a konstrukce, jejichž doba umístění na pozemku nepřesáhne 30 dnů v roce,
- k) signální a monitorovací zařízení umístěvaná na stávajících stavbách,
- l) důlní díla, důlní stavby pod povrchem a stavby v povrchových lomech a skrývkách, pokud podléhají schvalování a dozoru státní báňské správy podle horních předpisů,
- m) cirkusové stany pro nejvýše 200 osob a scénické stavby pro film, televizi nebo divadlo,
- n) sjezdy z pozemních komunikací na sousední nemovitosti,
- o) označení budov státních orgánů a orgánů veřejné správy, označení veřejně prospěšných staveb, staveb právnických a fyzických osob podnikajících podle zvláštních právních předpisů a označení nemovitých kulturních památek podle zvláštního právního předpisu³²⁾, popřípadě značkou stanovenou mezinárodní smlouvou.“

Z uvedeného je tak zřejmé, že nová stavba elektrického vedení, byť by i měla být umístěna ve stávající trase, jako v dané věci, nebyla zařazena mezi stavby, jež by ke své realizaci rozhodnutí o svém umístění nepotřebovala. Tedy musela mít ke svému umístění rozhodnutí o umístění stavby, neboť jak již bylo uvedeno výše, jde o stavbu zcela novou nejen po stavební stránce, ale i kvalitativně. Vzdor tomu se však v dokumentaci stavby a správním spisu neustále opakovaně objevuje slovní spojení, podle něhož jde o náhradu stávajícího elektrického vedení, zamlžené navíc tím, že dojde i k výměně některých jeho podpěrných bodů, jako kdyby šlo o vedení ve stejném místě. Tak tomu ovšem není, když nové příhradové stožáry s betonovými základy jsou umístěny jinde, než stávající betonové sloupy. Jde tak o vedení zcela nové, o čemž svědčí i to, že po jeho dokončení bude staré (stávající el. vedení) odstraněno. Dojde tak sice k náhradě, nikoliv však ve smyslu stavebního zákona, nýbrž ekonomickém. Za tohoto stavu nemůže být o změně stavby stávajícího elektrického vedení ani řeči.

Tento závěr má přitom krajský soud za zásadní z hlediska dotčení práv žalobkyně. Z hlediska věcného posouzení daného záměru přitom nejde ani tak o to, kterým z uvedených typů územního rozhodnutí bylo o záměru rozhodnuto, když u každého z nich jsou z hlediska cílů a úkolů územního plánování přezkoumávaná kritéria v podstatě stejná. Jde ovšem o problém, na nějž žalobkyně poukazovala ve čtvrtém žalobním bodu. Podle něho si totiž orgány veřejné správy zúčastněné na řízení vysvětlily v důsledku chybného územního rozhodnutí chybně i rozsah oprávnění investora k provedení stavby elektrického vedení.

Tím, že byla stavba hodnocena jako pouhá stavební změna existující stavby vedení povoleného v roce 1973, bylo zároveň orgány veřejné správy vycházeno z toho, že je s touto stavbou spojeno oprávnění vyplývající z ustanovení § 22 odst. 1 zákona č. 79/1957 Sb., o výrobě, rozvodu a spotřebě elektřiny. Podle něho totiž energetickým podnikům příslušelo mimo jiné oprávnění stavět a provozovat na cizích nemovitostech v rozsahu vyplývajícím z povolené stavby elektrická vedení, jakož i malé stanice do rozlohy 30 metrů čtverečních, s příslušenstvím (dále jen "vedení"), zejména zřizovat na nemovitostech podpěrné body, přepnout nemovitosti vodičů a umisťovat v nich vedení.

V jeho odstavci druhém pak bylo stanoveno, že: „Za výkon oprávnění uvedených v předchozím odstavci nejsou energetické podniky povinny poskytovat náhradu. Je-li však vlastník nebo uživatel nemovitosti, která není ve státním socialistickém vlastnictví, zřízením vedení podstatně omezen v užívání nemovitosti, může žádat u orgánu, který je podle předpisů o povolování staveb příslušný pro povolení stavby energetického díla (dále jen "povolující orgán"), aby mu energetický podnik poskytl přiměřenou jednorázovou náhradu; žádost musí být pod ztrátou nároku podána do tří měsíců ode dne, kdy bylo dílo uvedeno do trvalého provozu (užívání).“

Podle dalších odstavců uvedeného ustanovení vznikalo oprávnění podle odstavce prvního povolením ke stavbě vedení a zanikalo zrušením vedení, přičemž povinnost trpět výkon oprávnění uvedených v odstavci prvním vázlo na dotčené

nemovitosti jako věcné břemeno. Orgány veřejné správy však vztáhly tato oprávnění i na daný případ.

Krajský soud je na rozdíl od nich toho názoru, že oprávnění vzniklé energetickému podniku v roce 1973 v souvislosti s povolením stavby elektrického vedení, jež má být podle dokumentace odstraněno a nahrazeno vedením novým, tímto (s jeho odstraněním) zaniká, respektive, že nebylo „přenosné“ na další nové stavby elektrického vedení, byť v koridoru vedení původního. Na této skutečnosti nemůže nic změnit podle krajského soudu ani skutečnost, že podle § 98 odst. 4 nyní platného zákona č. 458/2000 Sb., o podmínkách podnikání a o výkonu státní správy v energetických odvětvích a o změně některých zákonů (energetický zákon), zůstávají oprávnění k cizím nemovitostem, jakož i omezení jejich užívání, která vznikla před jeho účinností, nedotčena. Krajský soud v Hradci Králové totiž vnímá toto ustanovení tak, že zůstávají nedotčena jen pro stávající energetické stavby, nikoliv však pro stavby nové (viz výše).

V těchto souvislostech jistě stojí za připomenutí, že stejné stanovisko nepochybně zastával i sám žadatel o vydání rozhodnutí o umístění nové stavby elektrického vedení, když svoji žádost doložil 125 smlouvami o právu provést danou stavbu s vlastníky, jejichž nemovitosti měly být stavbou nového elektrického vedení dotčeny. Evidentně tak vycházel z ustanovení § 25 odst. 4 nového energetického zákona, podle něhož „Provozovatel distribuční soustavy je povinen zřídit věcné břemeno umožňující využití cizí nemovitosti nebo její části pro účely uvedené v odstavci 3 písm. e) /podle něho má provozovatel distribuční soustavy v souladu se zvláštním právním předpisem – zákonem č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), právo zřizovat a provozovat na cizích nemovitostech zařízení distribuční soustavy, přetínat tyto nemovitosti vodiči a umísťovat v nich vedení/, a to smluvně s vlastníkem nemovitosti; v případě, že vlastník není znám nebo určen nebo proto, že je prokazatelně nedosažitelný nebo nečinný nebo nedošlo k dohodě s ním a jsou-li dány podmínky pro omezení vlastnického práva k pozemku nebo ke stavbě podle zvláštního právního předpisu^{4e}), vydá příslušný vyvlastňovací úřad na návrh příslušného provozovatele distribuční soustavy rozhodnutí o zřízení věcného břemene umožňujícího využití této nemovitosti nebo její části.“ Realizace uvedeného oprávnění je tedy ještě podmíněna naplněním uvedeného ustanovení, pokud nejde o pozemek nebo stavbu, kterou lze vyvlastnit (viz § 86 odst. 3 stavebního zákona). Takovou je i veřejně prospěšná stavba dopravní a technické infrastruktury, ve správním spisu však není jediná indicie, z níž by plynulo, že se v přezkoumávané věci o takovou stavbu jedná.

Uvedené zákonné požadavky však prvoinstanční správní orgán i žalovaný pominuli, když rozhodli o umístění stavby bez jejich vyřešení. Bylo proto třeba přisvědčit žalobkyni, že nesprávně aplikovali elektrizační zákon v její neprospěch, čímž jí postavili do nevýhodnější situace, než ve které se nacházela. Rozhodli totiž o umístění stavby nového elektrického vedení, ačkoliv pro to nebyly splněny všechny zákonné podmínky. Žadatel ještě nedisponoval oprávněním přetnout její nemovitosti vedením. Krajský soud přitom nemá tuto situaci za banální záležitost, když se nové

zdvojené elektrické vedení vysokého napětí 22 kV nachází přímo nad pozemkem rodinného domu žalobkyně.

Vzhledem k tomu krajskému soudu nezbylo, než konstatovat, že žalované rozhodnutí bylo vydáno v rozporu se zákonem, a proto je ve výroku II. tohoto rozsudku podle § 78 odst. 1 s.ř.s. pro nezákonnost a vady řízení zrušil a věc žalovanému vrátil k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s.ř.s.). Protože stejnými nedostatky trpělo i rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu, zrušil podle § 78 odst. 3 s.ř.s. též rozhodnutí, jež mu předcházelo. Právním názorem, který vyslovil krajský soud v tomto rozsudku, jsou správní orgány podle § 78 odst. 5 s.ř.s. v dalším řízení vázány. Protože však v mezidobí od podání žaloby do rozhodnutí o ní bylo se stavbou zjevně započato, tedy byla zřejmě povolena, budou muset vzít v úvahu zejména ustanovení § 94 odst. 5 stavebního zákona. Podle něho dojde-li ke zrušení územního rozhodnutí po povolení stavby, územní rozhodnutí se již nevydává.

V. Náklady řízení

Žalobkyně a) měla ve věci úspěch, když žalobou napadené rozhodnutí bylo zrušeno, a proto má právo na náhradu nákladů řízení podle § 60 odst. 1 s.ř.s. proti účastníkovi, který úspěch neměl. Náklady žalobkyně spočívaly v náhradě soudního poplatku ve výši 3.000,--Kč, odměně advokáta za zastupování za celkem tři úkony právní služby po 3.100,--Kč (převzetí a příprava zastoupení, písemné podání žaloby soudu, účast na jednání před soudem - § 11 odst. 1 písm. a/, d/ a g/ a § 9 odst. 3 písm. f/ ve spojení s § 7 vyhl. č. 177/1996 Sb., v platném znění), v náhradě hotových výdajů 900,--Kč za celkem tři úkony po 300,--Kč (§ 13 odst. 3 citované vyhlášky), v náhradě jízdného osobním automobilem tov. zn. SUBARU OUTBACK 2,5 (ujeto celkem z Prahy do Hradce Králové k procesnímu soudu a zpět 210 km za celkem 3 hodiny) ve výši 1. 453,--Kč a v náhradě 600,--Kč za ztrátu času za 6 půlhodin promeškaných cestou k soudu a zpět (§ 14 odst. 2 cit. vyhl. - 100,--Kč za každou i započatou půlhodinu). Náhrada nákladů řízení tak činí celkem 15.253,--Kč. Protože je ale zástupce žalobkyně plátcem daně z přidané hodnoty, jak soudu doložil, byla k uvedené částce připočtena podle § 57 odst. 2 s.ř.s. ještě výše této daně (21%) z odměny za zastupování a náhrad ve výši 2.573,--Kč, takže celková výše náhrady nákladů řízení činí 17.826,--Kč. Náklady řízení je žalovaný povinen zaplatit podle výroku II. tohoto rozsudku zástupci žalobce, neboť je advokátem (viz § 64 s.ř.s. a § 149 odst. 1).

Podle § 60 odst. 3 s.ř.s. nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno, ledaže by vzal navrhovatel (žalobce) žalobu zpět pro pozdější chování odpůrce nebo bylo-li řízení zastaveno pro uspokojení navrhovatele (žalobce). Žalobkyně b) vzala žalobu zpět poté, co byla vyzvána k zaplacení soudního poplatku, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Hradci Králové dne 15. července 2014

JUDr. Jan Rutsch, v.r.
předseda senátu